పడిలేచిన కెరటం

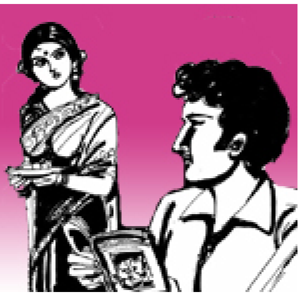

- గంటి భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

షఫీ, అంశుమాన్ బహుమతులు చూసాను. వాటిని కవరులో పెట్టాలి. పేర్లు రాయాలి. అది ఎంతో సమయం తీసుకోదు. కానీ ఇంక ఇప్పుడు చెయ్యడానికి మనసు రాలేదు. రిక్రియేషన్ టైం లో కలసి నప్పుడు ఇవ్వాలి. పొద్దున్న లేచాకా చేయచ్చు.

ఉదయం వరకూ ఎందుకూ. ఇప్పుడు డిన్నర్ టైం లో ఇచ్చెస్తే . అందుకని మర్నాడు ఇచ్చే ఆలోచన మానుకున్నాను. వేసిన సీనరీలని మరో సారి చూసాను. వాటిని చక్కగా పేపర్లో ఎంతో జాగ్రత్తగా పెట్టాను. దాని మీద వాళ్ళ పేర్లు రాసాను.

డిన్నర్ లో కలుసుకున్నప్పుడు వాళ్ళిద్దరికి ఇచ్చాను.

"ఇది సెలిబ్రేషన్. నువ్వు వెళ్ళిపోతున్నందుకు చాలా సంతోషంగా ఉంది. బాధగా కూడా ఉంది.

ఇక్కడి నుంచి వెళ్ళాక గుర్తు పెట్టుకోమని అనం. మనం ఎలాగైనా ఒకరికొకరం గుర్తుంటాం . మనం ఎన్నో మాట్లాడుకున్నాం. డిస్కస్ చేసుకున్నాం. శరీరానికి శ్రమని,మనసుకి ఆలోచనలని ఇచ్చుకున్నాం." అన్నారు ఇద్దరూ.

"నేను కూడా ,నాకన్నా ఎన్నో రెట్లు ఎన్నో జ్ఞనం ఉన్న వాళ్ళు మీరిద్దరూ. మీతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు ఎన్నో నేర్చుకున్నాను. ఎన్నో తెలుసుకున్నాను. నాకు రాకపోయినా ఎంతో ఓపికతో మొదటి రోజు నుంచీ నాకు బాడ్మింటన్ ఆడడం నేర్పించారు. పుస్తకాల గురించిన జ్ఞానం ఇచ్చారు. అవి నన్ను మరో అడుగు ముందుకి వేయించింది. నామీద నాకు నమ్మకం ఏర్పడింది. దానికి కారణం మీరే కదా.

నాలో ఎన్నో మార్పులు చోటు చేసుకున్నాయి. నాకు ఉర్దూ గజల్స్ మీద ,పాటల మీదా ఇష్టాన్ని ఏర్పరిచారు. ఉర్దూ మీద ఇంట్రెస్ట్ కలిగించారు, ఎంతో మంది ఉర్దూ కవులని పరిచయం చేసారు, ఎన్నో పుస్తకాలు చదివిన మీరు , వాటి గురించి చెప్పారు.

నేను నిలబడడానికి నా కాళ్ళకి ఎంతో బలాన్నిచ్చారు. నాకు మరో జన్మని ఇవ్వడంలో మీ వంతుగా మీరు సాయం చేసారు " అంటూ ఉద్వేగానికి లోనయ్యాను.

వాళ్ళుకూడా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు. ఆ తరవాత తేరుకుని వారి మామూలు ధోరణి లో చర్చలు సాగించారు. నేను కూడా వాళ్ళతో కూచున్నాను. జీనితంలో మళ్ళీ మేము కలుసుకునే అవకాశం రాదేమో నన్నట్లుగా ఆ సమయం ఎంతో విలువైనదిగా అనిపించింది.

అసలు వాళ్ళు ఎందు గురించి ఇక్కడ ఉన్నారో తెలీదు. నేను కూడా ఎప్పుడూ అడగలేదు.నేను అడిగితే వాళ్ళు నాది అడుగుతారు. నాది నేను చెప్పలేను.అందుకే ఒకరి గురించి మరొకరికి తెలీక పోవడమే మంచిది. తెలిసిందంటే మాలో కాంప్లెక్స్ వచ్చేస్తుంది. కాని వాళ్ళిద్దరూ చాలా యాక్టివ్,.. బాగా చదువుకున్నవాళ్ళు. అన్ని సబ్జెక్ట్స్ , అన్ని విషయాలు చక్కగా మాట్లాడుతారు.

“శృతీ సాయంత్రం మీ పేరెంట్స్ వస్తారు నువ్వు రెడీగా ఉండు”.

నా సామాను ఏమీ ఎక్కువగా లేదు. అయినా ఓ మనిషి వచ్చి నేను అన్నీ సద్దుకోడంలో సాయం చేసాడు.

ఇక్కడికి వచ్చినప్పుడు అన్నీ స్పర్శలు కోల్పోయన ఓ మొద్దుని. ఇప్పుడు అణువణువున చైతన్యం నింపుకున్న మనిషిని. ఈ గాలి,ఈ చెట్లు ఈ డాక్టర్లు ఎలా మర్చేస్తాయో, వాటికున్న శక్తి అది.

అమ్మా ,నాన్న నన్ను తీసుకెళ్ళడానికి వచ్చారు. వాళ్ళు నాకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. నాకోసం ఎదురు చూడడం అమ్మ కి అలవాటే. నేను స్కూలుకి వెళ్ళే రోజుల్లో ,స్కూలు బస్సు కోసం ఎదురు చూస్తున్నప్పుడు నా స్కూలు బేగ్ ని పట్టుకుని అమ్మ నుంచుంటే నేను మిగిలిన పిల్లలతో ఆడుకుంటూ మాట్లాడుతూండే దాన్ని. సాయంత్రం కూడా అదే సీను. నాకోసం ఎదురు చూసేది. బస్సులోంచి నేను దిగగానే నా బేగ్ పట్టుకుని నడిచేది. నేను మిగిలిన పిల్లలతో కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వచ్చేదాన్ని.పదో క్లాసు బోర్డు పరీక్షలకి నేను పరీక్ష రాసి బయటికి వచ్చే వరకూ అక్కడే కూచునేది. ఇప్పుడు కూడా నాకోసం ఎదురు చూస్తోంది.

ఆఫీసులో ఉన్నారని అంటే నేను వాళ్ల దగ్గరికి వెళ్ళాను. అక్కడ అమ్మా నాన్న గారు కూచుని ఉన్నారు వాళ్ళల్లో చాలా మార్పు, జుట్టు,రంగు,చర్మం అన్నింట్లో మార్పు, వయసు పై బడ్డ వాళ్ళ ల్లాగా కనిపిస్తున్నారు. ఇలాంటి పెద్ద వాళ్ళని బాధపెట్టాను. వాళ్ళ ని చూడడానికి సిగ్గుగా ఉంది. ఎంత ఏడ్పించానో, నా మూలంగా రాత్రిళ్ళు నిద్ర లేకుండా చేసాను. ఎన్ని విధాలుగా బాధ పెట్టాలో అన్ని విధాలుగా బాధ పెట్టాను. అయినా నన్ను క్షమించేసారు. నాకు కూడా ఇదివరకూ ఉన్న నెగిటివ్ ఫీలింగ్స్ ఇప్పుడు ఏంలేవు. ఒక లాంటి ఉద్వేగం. నోట్లోంచి మాట రాలేదు. నేను నేల వైపు చూస్తూండిపోయాను.

వాళ్ళు అక్కడ కూర్చున్న డాక్టరు గారితో మాట్లాడుతున్నారు. ఆయన నన్ను చూసారు. రమ్మన్నట్లుగా తల ఊపారు. నేను మెల్లిగా వెళ్ళాను, మెల్లిగా అమ్మ నన్ను దగ్గరికి తీసుకుని తల,జుట్టు నిమిరింది. అమ్మ ఏడుస్తోందని అర్ధం అయింది. నాన్నగారు నా భుజం తట్టారు. వాళ్ళు తమ ప్రేమని ఎక్స్ ప్రెస్ చేసారు , కాని నేను తల వంచుకని ఉండిపోయాను.

డాక్టరు గారు,మందులు మానకుండా వేసుకోవాలన్నారు. వాటి ప్రాముఖ్యం గురించి చెప్పారు. అప్పుడప్పుడు కలుస్తూండమని, టచ్ లో ఉండమని అన్నారు. ఇంకా ఏవో చెప్పారు.నాతో ఎలా ప్రవర్తించాలో వాళ్ళకి కూడా చెప్పినట్లున్నారు. డాక్టరుగారు ఏం చెప్తే వాటన్నిటికీ తల ఊపుతున్నారు.

టాక్సి మాట్లాడారు. టాక్సీలో కూచుంటూ చుట్టూ చూసాను. ఇది యిన్ని నెలలు నేనున్న,భిన్న ప్రపంచం . తలుపు వేసాను. టాక్సి కదిలింది. నేనున్న ప్రపంచం మెల్లిగా వెనక్కి వెళ్ళి పోతొంది. మామూలు ప్రపంచం లోకి వచ్చాము. ప్రతీది ఆశ్చర్యంగా కనిపిస్తోంది. ఏంటో అన్నీ అందంగా కనిపిస్తున్నాయి. లైఫ్ ఈజ్ బ్యూటిఫుల్. అవును జీవితం అందమైంది. ఇంటికొచ్చేసాం.

.అంతకు ముందు నాకున్న కల ఓ డాక్టర్ని అవ్వాలని, అసలు నేను ఏంటో ఈ లోకానికి నిరూపించుకోవాలని అనుకునేదాన్ని. నా గురించి మా బంధువులందరూ గొప్పగా చెప్పుకోవాలని ఉండేది. ఇప్పుడు అదంతా సిల్లీగా అనిపిస్తోంది. మీనింగ్ లెస్ గా ఉంది.

నేను నాకోసం జీవించాలా, ఇంకోళ్ళ కోసమా.

ఇప్పుడు. నా మనసు ,నా ఆలోచనలూ,ఊహలూ,అన్నీ మారిపోయాయి. జీవితాన్ని మరో విధంగా చూడడం తెలుసుకున్నాను. కొత్త జీవితంలోకి అడుగు పెట్టడానికి ఒక్కసారిగా తలుపులు బార్లా తెరిచుకున్నాయి.

నన్ను మళ్ళీ కాలేజీలో చేరమని ఇంట్లో నాన్న అంటున్నారు. బిఎస్సీ కంటిన్యూ చెయ్యమని అన్నారు. ఆ తరవాత ఎమ్మెస్సీ చేయచ్చు అని అన్నారు.

ఏం చెప్పి, ఎలా చెప్పి వాళ్ళని కన్విన్స్ చేయగలను ?

నేను ఇదివరకూ శృతిని కాను. నాలో ఎన్నో మార్పులు జరిగాయి. అన్న సంగతి వాళ్ళకి తెలీదు. నేను ఈ మధ్య కాలంలో ఎంత కష్ట పడ్డానో, ఓ చిన్న పుస్తకాన్ని చదవడానికి ఎంత కష్ట పడ్డానో ఎలా చెప్పగలను

ఓ పెద్ద కొండని ఎంత కష్టంతో ఎలా ఎక్కానో ఎలా చెప్పగలను. ఇప్పుడు నాకు ఏది ఇష్టం అని ఎలా చెప్పగలనూ ? ఇవి నాకు ఇష్టమైనవి, అత్యంత విలువైనవి అని ఎలా చెప్పగలను? చెప్పలేను.

జీవితం అంటే డాక్టరు చదువు ఒక్కటే కాదు. జీవితానికి అర్థం ఇచ్చేవి చాలా ఉన్నాయి.

ఇవన్నీ చెప్పలేదు, కానీ మనసు మార్చుకున్నానని చెప్పాను. ఓ రెండు నెలలు వదిలేయమని కూడా అన్నాను. నాకు ఉత్సాహం ఇచ్చేవి , ఆనంద పరిచేవి చేస్తాను. అలాంటిదే చదువుతాను.

" నీ ఇష్టం నిన్నుబలవంత పెట్టం. నీ కు నచ్చింది చెయ్యి "

జీవితంలో నాకు ఏం కావాలో, ఏం అనుకుంటున్నానో, వాళ్ళకి తెలిసాకా నన్ను ఏం అనలేకపోయారు. మాంటిసోరి టీచర్స్ ట్రైనింగ్ , అది నాకు ఇష్టం. నేను చదివిన చిన్న పిల్లల పుస్తకాలు, ఆ పుస్తకాలు చదువుతున్నప్పుడు నేను ఆనందిచినట్లు, వాళ్ళు కూడా ఆనందించాలి.

పుస్తక పఠనం ఎంత ఉత్సాహాన్నిస్తుందో, ప్రాక్టికల్ గా తెలుసుకుంటారు.

ఆ ఆలోచన మనసులోకి రాగానే నేను చాలా ఎక్సైట్ అయ్యాను. అంతేనా. నా రచనలు అందరూ చదవాలి. రచనలు చెయ్యాలంటే పుస్తకాలు చదవాలి, అంటే నేను లైబ్రెరీ లో పనిచెయ్యాలి. దానికోసం లైబ్రెరీ సైన్స్ చదవాలి. అది ఏంచెయ్యాలన్నా డిగ్రీ పూర్తి చెయ్యాలి. అది ఉంటేనే గానీ నేను మరో డిప్లొమా చేయాలేను. అందుకని ముందు బీఎస్సీ కంప్లీట్ చెయ్యాలి.

ఆతరవాత పిల్లలకోసం ఎన్నో కథలూ, నవలలూ రాసినట్లుగా ఫీలయ్యాను. నేను చిన్న పిల్లల మధ్య కూచుని వాళ్ళకి కథలు చెప్తున్నాను,నేను రాసినది ఎంతో మంది చదువుతున్నారు. నేను వేసిన పెయింటింగ్ లు నా కళ్ళముందు కదులుతున్నాయి.

ఇది కల, ఇప్పుడు నేను కంటున్న కల. కొత్తగా కంటున్న కల.

ఇదివరకు కన్న కలల్లాంటివి కాదు.అవి నన్ను మోసం చేసాయి.బాధించాయి.

ఇది నా కళ్ళల్లోంచి,చూస్తూ నేను కన్నకల

అమ్మా వాళ్ళ కళ్ళల్లోంచి చూసి, వాళ్ళ కల కాదు.

దీన్ని నేను నిజం చేసుకో గలను. ఇందులో ఫెయిల్ అయ్యే అవకాశం లేదు ఒక వేళ అయినా కూడా మళ్ళీ ప్రయత్నిస్తాను. వెయ్యి సార్లు ఫెయిలయ్యాకనే కదా, ఎడిసన్, బల్బు కనిపెట్టడంలో కృతకత్యుడయ్యాడు. నేనూ అంతే. ఈ కలని నిజం చేసుకుంటాను. దీని గురించిన ఆలోచనలతోనే నాలుగు రోజులు గడిచిపోయాయి.

ఇంటికెల్ళాకా నేను లేనప్పుడు వంశీ చాలా సార్లు ఫోన్ చేసాడని అమ్మ అంది. నేను స్వగ్రామానికి వెళ్లానని అమ్మ చెప్పిందిట, ఫోన్ నంబర్ అడిగితే అక్కడ ఫోను సౌకర్యం అదీ లేదని కూడా అందిట. నా గురించి చెప్పడానికి సిగ్గు పడ్డారు. అందుకే అబద్ధం ఆడేసారు. అలా చెప్పడానికి ఎంతటి బాధని అనుభవించారో. ఎలాంటి మాటలని వినాల్సి వచ్చిందో! ఎన్ని ఎదుర్కొని ఉంటారో ! అయితే అదంతా ఓ చరిత్ర ,నిన్నటిది అంతా చెత్త కుప్ప. కానీ ఈరోజున అందరం పరిస్థితులు ఇచ్చిన ధైర్యంతో శక్తితో,నిబ్బరంగా ఉంటున్నాం..

నేను వచ్చానని తెలిసి నా కాలేజి స్నేహితులు వచ్చారు . ఇదివరకూ లాగా అమ్మ అభ్యంతరం పెట్టలేదు. అడ్డు పెట్ట లేదు.

. ఎవరికైనా చెప్పాలా వద్దా అన్న దాని మీద నాకేమాత్రం అనుమానం లేదు.ఎందుకంటే డాక్టరు గారు అన్నారు కదా, నీకు జరిగినది చెప్పుకోడానికి నువ్వు సిగ్గు పడక్కర్లేదు. అవును ,నేనెందుకు సిగ్గు పడాలి ఇందులో సిగ్గుపడేందుకు ఏముంది?

నేను ఓ మానసిక రుగ్మతతో బాధ పడ్డాను. దానిని ఎంతో వేదనతో ఎదుర్కొన్నాను. అది ఓ యుద్ధమే. పోరాడాను. దానిని గెలిచాను.

అదే ఇప్పుడు నాలో ఉంది. ఇప్పుడు నాలో ఉన్నవన్నీ కూడా నేను నిస్సంకోచంగా వ్యక్తీకరించగలను. ఇదివరకు నేను నాకు తోచినట్లు రాసేదాన్ని. ఇప్పుడలా కాదు. చదువు విలువ ,పదాల విలువ నాకు బాగా తెలిసింది. రాయడం విలువ తెలుసు. నేను రాసే ప్రతీ పదం ఓ మేలిమి రత్నం.

ఏదైనా పోగొట్టుకున్నప్పుడే దాని విలువ తెలుస్తుంది. అప్రీషియేట్ చేస్తాం. నా విషయంలో కూడా ఇదే జరిగింది. మెడిసిన్ లో సీటు కోసం మూడు సార్లు ఎంట్రెన్స్ రాసాను .రాలేదు. నేను కన్నకల నెరవేర లేదు. బిఎస్సీ లో చేరాను. నేను,ఎమ్మెస్సీ చేసి పీఎచ్ డీ చేయాలని మరో కల కన్నాను. చిన్నప్పటి నుంచి నేను చాలా తెలివైన దాన్నని ఇంట్లో వాళ్ళ నమ్మకం. నాక్కూడా ఉండేది. ఎలాగైనా డాక్టర్ని అవ్వాలన్న కోరిక బలంగా ఉండేది. అందరికన్నా గొప్పగా ఉండాలన్నకోరిక కూడా అందులోంచే వచ్చింది. అవి ఏవి నెరవేర లేదు.

అయితే నా కలలని నెరవేర్చుకోడంలో ఏం పోగొట్టుకున్నానో చాలా ఆలస్యంగా తెలుసుకున్నాను. ఈ లోపల జరగాల్సిన నష్టాలు జరిగిపోయాయి.

నాశరీరంలో ఎన్నో మార్పులు ,రెండు సార్లు ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం చేసాను. నరకంలో చీకట్లో మగ్గిపోయాను. మెల్లి మెల్లిగా డిప్రెషన్ లోకి వెల్లి పోతున్నానని చాలా ఆలస్యంగా తెలుసు కున్నాము. అయితే ఇది ఒకప్పుడు.

ఇప్పుడు కాదు. నేను ఆ శృతిని కాను. నేను చాలా మారిపోయాను. నేను గత కొన్ని వారాలుగా మెంటల్ హాస్పటల్ లో ఉన్నాను. ఇప్పుడు నేను మామూలుగా ఉన్నాను. అందుకే నేను నా కథ చెప్పడానికి బతికి ఉన్నాననిపిస్తోంది. నేను ఆక్యుపేషనల్ థెరపీ లో ఉన్నన్ని రోజులు ఎంతో సంతోషంగా ఉన్నాను. మొదటి సారి మంచివి చేసాను. మానసిక సమస్యలున్న నేను ఇప్పుడు. నేను దేనిని కేర్ చేయను. మానసికంగా ఆరోగ్యంగా ఉండడం ,లేకపోవడం మధ్య ఉన్నది ఓ చిన్న గీత మాత్రమే. దాన్ని చెరపడానికే చేసిన ప్రయత్నం ఫలించింది.

నేను నా దినచర్య,మర్చిపోయాను. అందులో నిద్ర ఒకటి., దాన్ని కూడా పోగొట్టుకున్నాను.

డాక్టర్లు. డిప్రెషన్ అన్నారు. మందులు ,దాని సైడ్ ఎఫెక్ట్ నిద్ర. ఎప్పుడు లేస్తున్నానో,ఎప్పుడు తింటున్నానో, నా ఇష్టమైనట్టుగా ఉన్నాను. చదువు ,పుస్తకాలు అంటే ఏంటో తెలీనట్లుగా అయిపోయాను. చదవడం రాయడం గుర్తు పెట్టకోడం ఇంకా చాలా చాలా మర్చిపోయాను. నేను ఓ మెంటల్ హాస్పిటల్ ఉన్నాను. అక్కడ నాకు ఆక్యుపేషనల్ థెరపీ ఇచ్చారు. ఇది నన్ను మార్చేసింది.

ఇందులోనే జీవితంలోని అందాన్ని చూసాను. ప్రతీ చిన్న విషయం ఎంత ఆనందాన్నిస్తాయో అనుభవ పూర్వకంగా తెలుస్తున్నాను. ఇది ఓ వరం.

రోజులో ఒక సారైనా నవ్వక పోతే,మరో మనిషిని సంతోష పరచకపోతే,ఎదుటి మనిషిలోని మంచిని ,ఆ మనిషి చేసిన పనులని ఎప్రీషియేట్ చెయ్యకపోతే,ఈ భూమ్మీద నువ్వు ఆ రోజుని వృధా చేసినట్లే.ఓ నడి వీధిలో నుంచుని ఈ విషయాన్ని గట్టిగా అరవాలనిపిస్తోంది. కనపడ్డ ప్రతీ మనిషిని పట్టుకుని ఊపి,ఊపి చెప్పాలని ఉంది.కాని అలా చెయ్యలేను అలా చేస్తే మళ్ళీ పిచ్చి ఎక్కిందేమో అనేస్తారు.

నాకు ఈ వైద్యం జరుగుతున్న ఇన్సిటిట్యూట్ లో కొంత మందిని కలుసుకున్నాను. ఆ అవకాశం దొరికింది. వాళ్ళతో స్నేహం.ఎంతో అద్భుతమైనది. వాళ్ళ సాంగత్యంలో నేను ఎన్నో నేర్చుకున్నాను. ఎన్నో చెప్పలేను. నమ్మకం ప్రేమ ,ఈ రెండూ కూడా అద్భుతాలని చేస్తాయి స్నేహం,ప్రేమ ఈ రెండింటికి ఎంతో శక్తి ఉంటుందని తెలుసుకున్నాను. తరిచి తరిచి చూస్తుంటే,ప్రతీ క్షణం సహజంగా,ఆనందంతో అనుభవిస్తున్నానిపించింది.

ఇప్పుడు నేను. కొత్త శృతిని.జీవితాన్ని కొత్త దార్లోంచి కొనసాగించాలని అనుకుంటున్నాను. ఇప్పుడు నాకు రాయడం విలువ తెలుసు కున్నాను. రాస్తూంటే మనలోని ఎన్నో అవయవాలు యాక్టివ్ గా మారిపోతాయి. ఆ చేతనత్వాన్ని మనం ఎందుకు వదులు కోవాలి, “

ఇది నా గతం. జీవితాన్ని ఒక్కసారి కుదిపేసి న గతం. అల్లకల్లోలం అయిన గతం. ఇప్పుడు అదేంలేదు. కామ్ గా అంది. నిశ్శబ్ధంగా సాగిపోయే వాహిని.

శృతి వర్తమానం లోకి వచ్చింది. మానవ్ ఆమెనే చూస్తున్నాడు.

“మానవ్, ఇది నీకు తెలియని శృతి జీవితం. నేను నీతో ముందే అన్నాను, నా లోపల ఉన్న మరో శృతిని గురించి నీకు తెలియాలి అని. ఇంత వరకూ నా జీవితం లో జరిగిన ఎత్తులూ పల్లాలూ, దాని కోసం నాకు జరిగిన వైద్యం గురించి కూడా చెప్పాను. నేను ఏమాత్రం ఒత్తిడిని తట్టుకోలేను అని నాకు అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకున్నాను.

పెళ్ళి చేసుకుంటే ఎంత లేదన్నా ఏదో ఓ రకమైన స్ట్రెస్ ,టెన్షన్ లూ ఉంటాయి. నేను చాలా సెన్సిటివ్ అవన్నీ ఎదుర్కొంటూ, ప్రవర్తనలో మార్పులు ఎదుర్కొంటూ,మళ్ళీ పాత జీవితానికి వెళ్ళాలని అనుకోడం లేదు.

ఇప్పుడు నా వయసు ముప్పై, నాకు ఈ లైబ్రెరీ, నా చుట్టూ పెరేడ్ చేస్తున్నఈ పుస్తకాలు, అందులో ఉన్న మహానుభావుల, ఆలోచనలు,అభిప్రాయాలు,సిద్ధాంతాలూ ,బోధలూ వాటి పరిమళాలు అన్నీ ఆస్వాదిస్తూ గడపడం కన్న వేరే ఏం అక్కర్లేదు.

నేను ఏం నేర్చుకున్నానో దాన్ని ఆచరించడమే జ్ఞానం. ఏ భాషలో రాసినా వ్యక్తిత్వ వికాసంలో ఇదే తొలి పాఠం. ఒకప్పుడు చదువంటే బోర్ అనుకున్నాను , కానీ తరవాత ఎంతో ఇష్టపడి బీఎస్సీ పూర్తి చేసాను.ట్రైనింగ్ అయ్యాను.ఓ నాలుగైదు వాటిల్లో డిప్లొమా తీసుకున్నాను. లైబ్రెరీ సైన్సు చదివాను.

నన్ను నేను మర్చిపోడానికి నా గతం మళ్ళీ నావైపు చూడకూడదని వృద్ధాశ్రమానికి అనాధాశ్రమానికి వెళ్తూంటాను.,ఆ పిల్లలు ,వాళ్ళ మధ్య కూచుని వాళ్ళల్లో నన్ను నేను చూసుకుంటూంటాను. పసితనాన్ని చూసుకుంటూంటాను.

రోజూ వాళ్ళని చూస్తూ నేను తెలుసుకున్నదేంటంటే వాళ్ళు అవసరమైన దానికే ఏడుస్తారు. మనం ప్రతీ దానికీ ఏడుస్తాం. అందుకే మన మనసుని పసిగా ఉంచుకోవాలి, కసిగా కాదు. నిజం చూపించే అద్దంలా ఉంచుకోవాలి. అప్పుడే అన్నిటి పట్లా సమ భావంతో ఉండగలం . అనవసరమైనవివదిలేయగలం. మొక్కలు,ఆక్సిజన్ పీల్చి కార్బన్ డై ఆక్సైడ్ వదిలేసినట్లు, మంచివి,పనికొచ్చేవి విని మనలో పనికిరాని కార్బన్ డై ఆక్సైడ్ ని వదిలేయాలి.

ఎందుకంటే జీవితాంతం మనం గడిపేది మనతోనే.అందుకే మన సమయాన్ని,శక్తిని,తెలివిని,కేవలం రసాయయనక చర్యగా వాడేసుకోకుండా,జీవశక్తిని అమృతంగా మార్చుకోవాలని అనుకుంటున్నాను.

మనం స్నేహితులుగా ఉందాం అంటే నాకేం అభ్యంతరం లేదు. అది నీ ఇష్టం ”

అంతవరకూ శృతి చెప్పినదంతా విన్న మానవ్ ఓ పది నిమిషాల వరకూ మామూలు మనిషి కాలేక పోయాడు. చేతనత్వం కోల్పోయిన వాడిలాగా అయిపోయాడు.

“నేను కదిలిపోయాను శృతీ, ఇది నీ జీవితం కాదు ఓ రెఫరెన్స్ పుస్తకం, ఈ పుస్తకం చదువుతూ నేను నేర్చుకోవలసినవి ,తెలుసుకోవలసినది,చాలా ఉన్నాయి. పెళ్ళి కన్నా నీతో స్నేహం నాకు ముఖ్యం. దాన్ని వదులుకోను.”

ఇద్దరూ హొటల్ బయటికి వచ్చారు.సన్నటి తుంపర.ఒక్కసారి ఇద్దరూ కూడా ఆకాశం వేపు చూసారు.

"తొందరగా ఇళ్ళకి చేరుకుంటే మంచిది. పెద్దగానే పడచ్చు. "అంటూండగానే సెక్యూరిటీ కారు తీసుకొచ్చి తాళాలు మానవ్ కిచ్చాడు. ఇద్దరూ కూచున్నారు.

కారు స్టార్ట్ చెయ్యబోయి, పక్కన ఉన్న శృతిని చూసాడు.

" నిన్ను చూసి చాలా నేర్చుకోవాలి. సముద్రంలోని అలలు ఎలా పాఠం నేర్పుతాయో, నువ్వుకూడా పాఠం నేర్పుతున్నావు. నువ్వు ఓ పడి లేచిన తరంగానివి, ఇంక కింద పడకుండా అదే నిబ్బరంతో ఉండు. నీకెప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న ఆలోచన వస్తే నన్ను ముందు గుర్తుంచుకో. "

"ఒకప్పుడు నేను దిశనిర్దేశం లేక అయోమయంగా ఉన్నాను. భూమికి గజం లోతు కూరుకు పోయి ఉన్నాను. ఇప్పుడు నన్ను చూసి నేర్చుకోడానికి చాలా మంది ఉన్నారు,నిజానికి నేను నేర్చుకోవాల్సినదే చాలా ఉంది. జీవితం ఉన్నన్ని రోజులూ ఏదో ఒకటి నేర్చుకోవాలి. ఎన్నిరోజులుంటామో తెలీనప్పుడు ప్రతీ క్షణాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలని నేననుకుంటాను "

కారు కిటికీ తలుపు వేయబోయి,రాలుతున్న సన్నటి ఆవాల సైజున్న చినుకులని చూసి,వెంటనే దిగిపోయింది శృతి.ఆశ్చర్యంగా ఆమెనే చూస్తున్నాడు మానవ్.ఆమె ఆకాశం కేసి చూస్తోంది. తను కూడా పైకి చూసాడు. ఆకాశం అంతా నల్లటి మేఘాలతో నిండి ఉంది. సన్నగా చినుకులు రాలుతున్నాయి.

చల్లని గాలి ఒంటిని తాకుతూంటే తన చేతులు రెండూ గాల్లోకి చాపింది. చేతిమీద,నీటి ముత్యాలు. తలని ఎత్తి, ఆకాశాన్ని చూసింది. ముక్కు మీద కంటి రెప్పల మీద ఆనందం తో మెరుస్తున్న నీటి బొట్లు. ఆ నీటిబొట్లు సప్తరంగుల కిరణాలు వెదజల్లు తున్నాయి

ఆ ఇంద్ర ధనుస్సులు క్షణికాలు కావు. ఎప్పటికీ వెలసిపోని రంగుల పండగ, జీవితాంతం నిలిచి పోయేవి. ఎవరి జీవితానికి వాడే దేవుడు. ఎవరి జీవితాన్ని వాళ్ళే రాసుకునే రచయిత, రంగులు నింపుకునే చిత్రకారుడు అని అనుకుంది. దీనికి వన్నె తెచ్చేవి ఆలోచనలే. ఆ ఆలోచనలే విజ్ఞానం. ఆ విజ్ఞానమే కనువిప్పు. అదే చీకట్లో దివ్వె.అదే విముక్తి. అదే శక్తి. అని మనసులో అనుకుంది శృతి.

శృతిని దింపుతూ అన్నాడు, మనం స్నేహితులం. ఓ కే.

శృతి తల ఊపి నవ్వింది.

(సమాప్తం)

Post your comments